



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 441/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 2140009611 zo 7. júna 2011 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť J. Š. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2011 doručená sťažnosť J. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. E 2140009611 zo 7. júna 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namieta protiústavnosť rozhodnutia krajského súdu, ktoré nie je riadne odôvodnené, v dôsledku čoho podal proti nemu 4. júla 2011 aj dovolanie. Keďže sa domnieva, že jeho dovolanie bude odmietnuté pre neprípustnosť, „navrhuje toto konanie dočasne prerušiť do rozhodnutia NS SR“.

Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd nariadil výkon rozhodnutia z pracovnej odmeny sťažovateľa v sume 33 € na uspokojenie prednostnej pohľadávky oprávneného (krajského súdu, justičnej pokladnice), a to uznesením sp. zn. E 2140009611 z 22. februára 2011) v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. E 2140009611 zo 7. júna 2011 (exekučný titul), a to na základe uznesenia Okresného súdu Trnava sp. zn. 36 C 13/09 z 3. februára 2009, právoplatného 22. septembra 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 23/2010 z 31. augusta 2010 na uspokojenie prednostnej pohľadávky oprávneného.

Sťažovateľ vidí protiústavnosť rozhodnutia krajského súdu najmä v „*nepoučení KS o procesných právach a povinnostiach v rozpore s § 5 ods. 1, § 30 OSP ako zásah do práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. Taktiež protiústavnosť rozhodnutia z 7. 6. 11 vidím vo vecnej nesprávnosti pre rozpor s hmotným právom, nakoľko mnou podané námietky v odvolaní boli opodstatnené a vôbec nesmerovali voči nezákonnosti exekučného titulu a konaniu, ktoré mu predchádzalo ako mylne pochopil KS. Najmä námietka započítania (kompenzačná námietka) v odvolaní mala za následok (účinnok) v zmysle § 251 ods. 4 OSP v spojení s § 41 ods. 3 OSP v spojení s § 580 Obč. zák. zánik práva priznaného exekučným titulom Ex post, preto už neexistuje podklad na ďalší výkon rozhodnutia...“.*

Podľa sťažovateľa sa krajský súd vôbec nevysporiadal „*s dôvodmi podaného odvolania, čím konal v rozpore s § 167 ods. 2, § 169 ods. 1, § 157 ods. 1, 2 OSP a zaťažil rozhodnutie protiústavnosťou a zmätočnosťou...“.*

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že krajský súd právoplatným uznesením zo 7. júna 2011 v konaní o nariadení výkonu rozhodnutia vedenom pod sp. zn. E 2140009611 porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, jeho základné právo „na rovnoprávnosť účastníka“ podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj „právo na právnu pomoc od začiatku vykonávacieho konania“ podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. Súčasne požaduje zakázať krajskému súdu pokračovať v porušovaní sťažovateľových práv, domáha sa zrušenia citovaného rozhodnutia krajského súdu a úhrady trov konania. V závere navrhuje prerušiť toto konanie do doby rozhodnutia o podanom dovolaní na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Súčasne v sťažnosti požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Krajský súd namietaným uznesením nevyhovel odvolaniu sťažovateľa, v ktorom napáda skutočnosti týkajúce sa priebehu pôvodného súdneho konania, na základe ktorého bolo vydané rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, a po „*preskúmaní dôvodov odvolania súd dospel k záveru, že povinný neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o nesprávnosti nariadeného výkonu rozhodnutia*“.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že „*Pokiaľ ide o správnosť a spravodlivosť samotného exekučného titulu, tunajšiemu súdu neprináleží ho hodnotiť a komentovať, preto dôvodnosť a správnosť uloženia povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh, nie sú skutočnosti, ktoré by súd v rámci výkonu rozhodnutia mohol preskúmať*“.

*Uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia zo dňa 22. 02. 2011, sp. zn. E 2140009611, sa opiera o právoplatný a vykonateľný pohľadávkový titul a je vecne správne, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.*“.

Ústavný súd zistil, že proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie 4. júla 2011, ktoré bolo odstúpené Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce ešte v ten istý deň krajskému súdu. Vec bola odstúpená krajským súdom na rozhodnutie najvyššiemu súdu 29. septembra 2011.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov,

alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Základným ústavným predpokladom podľa citovaného článku ústavy na vznik právomoci ústavného súdu v konaní o sťažnostiach je to, aby o ochrane tvrdeného porušenia základného práva alebo slobody nerozhodoval iný súd. Tento článok ústavy ustanovuje o súde, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Ak existuje taký súd, ústavný súd zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, pretože tomu bráni ústavný princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy.

Zo sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie 1. júla 2011, v ktorom namietal, že postupom krajského súdu mu bola odňatá aj možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku], pričom v ňom namietal aj ďalšie dovolacie dôvody podľa § 237 písm. b) a c) Občianskeho súdneho poriadku a súčasne v tej istej veci sa obrátil v auguste 2011 so sťažnosťou aj na ústavný súd, kde žiadal konanie prerušiť až do rozhodnutia najvyššieho súdu.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ použil ako mimoriadny opravný prostriedok aj dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu. Právomoc ústavného súdu je v tomto ohľade subsidiárna (čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy). Keďže k 29. septembru 2011 bol spis postúpený spolu s dovolaním sťažovateľa na vybavenie najvyššiemu súdu, odpadá dôvod sťažnosti sťažovateľa a ústavný súd nepovažuje za potrebné v tomto štádiu prerušiť konanie do rozhodnutia najvyššieho súdu.

Ústavný súd pripomína, že dovolanie z dôvodu uvedeného v § 237 písm. f) OSP považuje za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 31/00, II. ÚS 102/04). Táto okolnosť vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu

meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv, ak je zrejmé, že sťažovateľ svoje námietky uplatnil v sťažnosti podanej ústavnému súdu, ako aj v dovolaní podanom najvyššiemu súdu, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené.

Ústavný súd sa zaoberal aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľa prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd, majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54).

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok už po jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bez toho, aby sa zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa a jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2011